

τόσον θεριανθῆν, ὥστε νά μὴν ὑποφέρει αὐτὸ ἢ χεῖρ σου. Πάλιν, ἐάν πιάσης κομμάτιον νεοκαύτου ἀσβέστου, καὶ χύσης νερόν ἐπ' αὐτοῦ, θέλει γεννηθῆν τοσαύτη θεριότης, ὥστε νά μεταβάλλῃ εἰς ἀτυὸν μέρος τοῦ ὕδατος. "Ἄλλο μέσον, θαυφελέστατα παράγον τὴν θεριότητα, εἶναι ἡ ἔμπρησις, ἢ τὸ καύσιμον, ὡς ἀδιαλείπτως γίνεται εἰς τὴν κοινὴν φωτίαν, τὴν ἀπὸ ἀνθρακας, ξύλου, ἔλαιον, ἢ κηρίον· εἶναι δὲ καὶ τοῦτο χημικὸς συνδυασμὸς, ἢ μίξις τοῦ ὀξυγόνου (ἐνὸς τῶν ἀέρων τῆς ἀτμοσφαιρας) καὶ οὐσίας τινὸς φλογιστῆς, ὡς ξύλου, ελαίου, ἢ ὀξυγγίου. Χωρὶς τὴν ἀδιάκοπον τοῦ ἀέρος τοῦτου συνδρομῆν οὔτε λύχνος οὔτε πῦρ ἦθελε ποτὲ ἀνάπτειν.

ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ.

ΤΟΤΕ μόνον ἐν συνοικέσιον δύναται νά εὐτυχῆσῃ, ὅταν καθὲν ἀπὸ τὰ μέλη ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν ὡς πρόωτιστον χρέος τὴν ἀναλλοιώτων ταύτην ἀλόφασιν.—"Θέλω ν' ἀγαπῶ καὶ νά τιμῶ διὰ πάντα τὴν καρδίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν κατέστησα κυρίαν τῆς ιδιότης μου."

Δὲν ἴδαιεν ποτὲ ἄνδρα κἀνένα, μὴ πταίσαντα πρὸς τὴν γυναῖκα, μήτε διὰ βάρβαρον τρόπον, μήτε δι' ἀπρεπῆ πρὸς αὐτὴν ἀμείλιαν, ἢ οὐ ἄλλας κακίας,—ἀφ' ἅλας παρ' αὐτῆς ἠγαπήθη, νά μὴ διαμεῖνῃ εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς.

Καὶ ἀρίστην γυναῖκα ἀνέκλεξῃς, καὶ οὐδεμίαν ἂν ἐχῃς ἀμφιβολίαν περὶ τῶν διακοσμοῦσων αὐτὴν μεγάλων ἀρετῶν, μὴ νομίζῃς ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον ἀναγκαῖον νά διατηρηῆσαι πάντοτε πρὸς αὐτὴν ἀγαπητός· μὴν εἶπῃς, "Ἡ σύζυγός μου εἶναι τόσον τελεία, ὥστε συγχωρεῖ ὅλα μου τὰ ἀδικήματα· δὲν ἔχω χρεῖαν νά φροντίσω νά γένω πρὸς αὐτὴν εὐάρεστος, ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης πάντοτε."

Πῶς; ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι τόσον ἀγαθὴ, σὺ θέλεις λοιπὸν λαμβάνειν ὀλιγώτερον φροντίδα νά ἀρεσχεῖς πρὸς αὐτὴν; Μὴν ἀπατάσαι· μάλιζα ἐπειδὴ ἔχει ἀρίστην ψυχὴν, ἢ ὀλιγωρία, ὁ ἄχαρις τρόπος, τὸ βαρβαρικὸν ἦθος θέλουσι τὴν παρενοχλεῖν καὶ λυπεῖν περισσότερον. "Ὅσον εἶναι εὐγενεστέρα κατὰ τοὺς τρόπους καὶ κατὰ τὰ αἰσθητά, τόσον περισσότεραν χρεῖαν ἔχει νά εὐρῇ καὶ σὲ τοιοῦτον.

Ἀφοῦ δώσης πρὸς μίαν γυναῖκα τὸ ἱερὸν τῆς συζύγου ὄνομα, χρεῖα ν' ἀφιερωθῆς ὅλος εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς, ὡς καὶ ἐκείνη εἰς τὴν ιδιὴν σου· τὸ εἰς σὲ ὅμως ἀνήκον χρέος εἶναι μεγαλύτερον, καθότι ἐκείνη μὲν εἶναι πλάσμα ἀσθενέστερον, σὺ δὲ, ὡς ἰσχυρότερον, ἔχεις ἢ χρέος περισσότερον νά διδῇς πρὸς αὐτὴν ἀγαθὸν καθ' ὅλα παράδειγμα καὶ πᾶσαν βοήθειαν.—ΣΙΛΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ, μετὰφρ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΡΟΥΣΗΣ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει.—"Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρεδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς. Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σῶματα· ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ. Οὐδεὶς γὰρ ποτὲ τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω, ὡς ἑαυτὸν· ἢ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα." Ἐφεσ. ε.

ΠΕΡΙ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Το μέτρον τοῦτο τοῦ καιροῦ πιθανὸν ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοῦ ἀρχαιότατου αἰῶνα· ἀλλὰ βέβαιον εἶναι, ὅτι ποτὲ δὲν μεταχειρίζοντο οἱ Ἕλληνες τοιοῦτον τρόπον διαιρέσεως. Ἐκαστον μῆνα τριακοντα ἡμερῶν ἐδιαφοῦσαν εἰς τρεῖς δεκάδας, ὡς εἶπαμεν ἤδη εἰς τὸ περὶ μηνῶν ἀρθρον. Τὴν διαιρέσιν δὲ ταύτην ἠκολούθησαν καὶ οἱ Γάλλοι εἰς τὸ μετὰ τὴν πρώτην αὐτῶν πολιτικὴν μεταβολὴν καιρὸν μηρολογίον, μὲ σκοπὸν ν' ἀποβάλωσι τὴν Κυριακὴν.

Τῶν Ἰουδαίων ἐχορημάτισε πάντοτε συνήθεια νά σημειῶσιν τὸν καιρὸν δι' ἐβδομάδων· εἶχαν δὲ ὄχι μόνον ἐβδομάδας ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐβδομάδας ἐτῶν· ἢ καθὼς ἠγίαζαν τὴν ἐβδομὴν ἡμέραν τῆς κοινῆς ἐβδομάδος, δηλαδὴ τὸ Σάββατον, παρόμοια ἠγίαζαν ἢ τὸ ἐβδομον ἔτος τῆς ἐξ ἐτῶν ἐβδομάδος, ὀνομάζοντες αὐτὸ Σαββατικὸν ἢ ἀναπαύσεως ἢ ἀφέσεως ἔτος. Εἶχαν, προσέτι, Ἰωβηλαίους, ἢ ἐνιαυτοὺς χαρᾶς, τοὺς ὁποίους ἐώρταζαν διὰ πολλῶν πράξεων δικαιοσύνης, ἀφέσεως, καὶ ἀποδόσεως, μετὰ πᾶν ἐβδομον Σαββατικὸν ἔτος, ἠγουν, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἐβδομάδος ἐβδομάδων ἐτῶν, ἦτοι κατὰ πενήκονταετηρίδα. Τὴν συνήθειαν ταύτην τοῦ λογαριάζειν δι' ἐβδομάδων ἠκολούθησαν οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἀραβες, καὶ οἱ Πέρσαι.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ δι' ἐβδομάδων λογαριασμοῦ ζυμφισβητήθη μὲν σφοδρῶς ὑπὸ τινῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι θέλουσι ὅτι ἀρχὴν ἔδωκαν εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς διαιρέσεως τὰ τέσσαρα τέταρτα ἢ διαστήματα τῆς σελήνης, αἱ φάσεις, ἢ μεταβολαί, τῆς ὁποίας ἀλέχουν περίπου ἑπτὰ ἡμέρας. Λογιώτερον ὅμως φαίνεται γὰρ συμπεράνωμεν, ὅτι ἀρχὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς παραδόσεις περὶ τῆς τοῦ κόσμου ἑπταήμερου δημιουργίας. Περιέχονται δὲ εἰς τὸ ἡλιακὸν ἔτος ἐβδομάδες πενήκοντα δύο, καὶ ἡμέρα μία· δύο δὲ ἡμέραι, ὅταν ὁ χρόνος ἦται δισεκτος.